

Afgjørelse her i Thinget, har jeg stillet mit Endringsforslag. Jeg har allerede hyppigen gjort opmærksom paa, at det efterhaanden har viist sig, at vore Kassebetjente trænge til at staae under et saadant skarpt Tilfyn, at de ikke ere istand til at gjøre Paastand paa Pension, saasnart de ikke have opfyldt de Betingelser, der ere paalagte dem som Kassebetjente. For Dieblikket er Forholdet saaledes, at en Kassebetjent kan træde sin rebelige og tilbørlige Kasseforvaltning temmelig nær, og at Staten dog er nødt til at give ham Pension; dette vil imidlertid ophøre, saasnart man ansætter Oppebørselsbetjentene paa den Maade, som her er foreslaaet. Her vil dette ogsaa saameget lettere kunne lade sig gjøre, som vi have et Beviis for, at en meget vigtig Deel af Stempelpapirsforvaltningen i en Arrække har været forvaltet og, saavidt jeg veed, overordentlig godt forvaltet af en konstitueret Embedsmand, altsaa af en Embedsmand i den samme Stilling som den, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg skal i det Hele gjøre opmærksom paa, at naar man paa forskjellige Steder vil undersøge, hvilken Forskjel der er paa at have konstituerede og fast ansatte Embedsmænd, skal man komme til den Erkjendelse, at der ikke tabes Noget ved at have konstituerede; at dette heller ikke kan være Tilfældet, seer man klart deraf, at der er ikke saa Embedsmænd, som forlade deres Embeder og i længere Tid lade det bestyre ved konstituerede; naar de ikke holdt sig overbeviiste om, at deres Embeder vilde blive ligesaa godt og tilbørligen forvaltede af konstituerede, midlertidigen ansatte Embedsmænd som af dem selv, saa vilde de blive ved deres Embeder og ikke betræde nogen Bane, hvorved den Nødvendighed opstod at konstituere Andre i deres Sted. Ved dette antager jeg klart at have paaviist, at en Mangfoldighed af høiereftaaende og meget ansætte Embedsmænd have erkjendt Konstitutionen for en ligesaa tilfredsbringende Betingelse for god Embedsforførelse som den faste Ansættelse. Naar man gennemgaaer Rækkefølgen af Embedsmænd i et Embede, træffer man den Betydelighed, at man har en fast ansat Embedsmand, der maa forlade sin Stilling, fordi Forvaltningen hverken har været tilfredsstillende for de Styrede eller for Sta-

ten, og man er saa kommen til at faae en konstitueret Embedsmand, som undertiden maa bestyre Embedet i mange Aar, og som i den Grad har opfyldt Betingelserne, at man fra Befolkningens Side, fra deres Side, som hyppigst have med denne Mand at gjøre, har utalt Dulle om at beholde ham; derpaa kommer der en fast ansat Embedsmand i hans Sted, men der gaaer ikke mange Aar hen, før han har forvaltet sit Embede saa maadeligt, at han enten maa affædiges eller maa sættes hen til et andet Embede, som man troer, at det kan lykkes ham bedre at styre, og hvor de Forbringer, man stiller til ham, ere mindre. Jeg kunde nævne en By, hvor der saaledes har været en Rækkefølge af 3 a 4 Embedsvevlinger. Der har været en Embedsmand, som har forvaltet sit Embede saa maadeligt, at han ikke har kunnet blive derved; der er kommen en konstitueret, som har forvaltet Embedet saa godt, at Alle vare tilfredse dermed; der er kommen en Embedsmand, som har forvaltet det saaledes, at han for vigtig Sportulering f. Ex. har været sat under Tiltale og har maattet forlade sit Embede; der er kommen en konstitueret, som har forvaltet Embedet til Alles Tilfredshed; der er kommen en fast ansat Embedsmand, som man har maattet flytte bort til et andet Embede, fordi hans Pengefager vare saa forvildede, at man ikke kunde lade ham blive der, og til hvem man senere har begjæret en særlig Understøttelse, for at han kunde blive i et Embede, hvilket som helst; der er atter kommen en konstitueret, som har tilfredsstillet, og tilsidst er der kommen en Embedsmand, om hvem man kun veed, at han er der endnu for Dieblikket. Jeg troer, at heri ligger et Beviis for, at den Bane, som vi hidtildags have fulgt med de fast ansatte Embedsmænd, og hvis Hovedformaal skulde være at skaffe Statskassen god udført, ikke er hensigtsmæssig; den har viist sig lige det Modsatte. Vi have jo endog seet Processer af den allerbetydeligste Art. Bort Ministerium har tabt Magten i den Grad, at selv hvor man har erklæret, at en Embedsmands Forhold har været misligt, kan han ikke affædiges uden ved Lov og Dom, og Statskassen er bleven dømt til at ubrede bethdelige Pensioner. Dette forekommer mig ogsaa at være et Beviis for,